

© Дан Берест

ПІСНІ

ДОЛЯ
КОЗАЦЬКИЙ МАРШ
ДУМИ
СИВИЙ ТУМАН
БАНДУРА
КОЗАЧЕНЬКИ
БЛИЙ КІНЬ

ДОЛЯ

- (1) Згадай за мене, моя Доле,
- (2) Згадай хоча б на схилі літ,
- (3) Допоки перейдеться поле,
- (4) Допоки ясен світом світ;

Перед вечірньою зорею
Хоч тихим словом озовись
Та щиро мудрістю своєю
В осінній вечір поділись.

На жаль, не завітала зранку,
Удень не віднайшла доріг,
Тож проти ночі наостанку
Хоч в хату глянь через поріг.

КОЗАЦЬКИЙ МАРШ

Встаньмо разом непохитно,
Козаченьки – браття,
Ворогам не подолати
Нашого завзяття.

Встаньмо поряд з праотцями
В справі обопільній,

Щоби неньці-Україні
Вічно бути вільній.

Встаньмо, щоб орда ворожа
Назавжди назнала,
Що то є козацька доблесть
І козацька слава.

Славу лицарську – козацьку
Не зганьбили зроду,
Бо немає переводу
Козацькому роду.

ДУМИ

Горе-лихо під горою,
За горою суми,
А на горі чередою
Ходять мої думи.

Невесела дума перша,
Друга – ще сумніша,
Третя гірка, а четверта
Дума найскрутіша.

Тії думи йдуть горою,
Неба досягають,
А надвечір між собою
Радоньку тримають.

Дума перша з лиха-горя,
Дума невесела:
Обминає щастя-доля
І міста, і села.

Дума друга з туги-скрути
День на день сумніше:
Якщо лиха не минути,
Хай мине скоріше.

Дума третя – невідбутна,
Гірка, безталанна:
Як назнати, чом відсутня
Наша воля бранна?

А четверта – найостання

Дума серце крає:
Сподівання до світання
Цілу ніч шукає.

Краще зовсім дум не мати
Та не знати смуги:
Як при горі вікувати
Та й не перебути.

Горе-лихо під горою,
За горою суми,
А горою чередою
Ходять мої думи.

СИВИЙ ТУМАН

Встану я з туманом сивим,
До схід сонця підіймусь
Та й долину краєм милим,
На Україну подивлюсь.

Озирну святе роздолля,
Скільки засягає зір,
Де здавен панує воля
І величчя Святогір.

Згляну на степи безкрайні,
Де в курганах вікових
Сплять легенди стародавні
В сивих саванах своїх.

Підіймуся і помрію,
За туманом поточусь,
Росами рясними вкрию
Рідну Україну-Русь;

Та й за сонечком по сходу
Потихесеньку піду,
З миром у Господу Божу
З чистим серцем відйду.

БАНДУРА

Думи сумом огортає,
Де розраду взяти?
Се хіба що до бандури
Стиха заспівати;

Пригадати давні думи
Великого Лугу,
Бодай Мати – Січ козацька
Та й розвіє тугу,

Нагадає незабутнє
Лицарське минуле,
Стрімко збігле за літами,
Назавжди відбуле.

А проте діла козацькі
Досі не вмирають,
Наче коні вітроногі
У степу гуляють;

За чумацькими возами
По елані мріють
Та кобзарськими піснями
Щире серце гріють.

Думи давні, думи славні
Варто назгадати:
Се хіба що до бандури
Стиха заспівати.

КОЗАЧЕНЬКИ

Понад степом віють вітри,
Вітри неугавні;
Вирушають гей-гей у походи
Козаченьки славні.

Боронили рідну землю
В битвах з ворогами,
Звеличали гей-гей Україну
Славними ділами.

Йшли по світу козаченьки
Здобувати слави,
В чужім краю, гей-гей по Дунаю
Головоньки клали.

Не дізналась бідна мати,
Де сина могила,
Проти вікон гей-гей біля хати
Калину садила.

Піднімайся калинонька,
Прикрашайся цвітом;
Молоденькі гей-гей козаченьки
Знову підуть світом.

Не хилися калинонька
Низько до паркана;
Все ж бо знайдуть гей-гей козаченьки
Щирого гетьмана.

Знов повіють понад степом
Вітри неугавні;
Звеличають гей-гей Україну
Козаченьки славні.

БІЛИЙ КІНЬ (подорожня)

- (1) Йшли віки
- (1) В два шляхи
- (2) Не від роздоріжжя,
- (3) Два путі
- (3) По меті
- (4) Трапило розбіжжя.

Приспів

- (1п) Ой - гой - гой! Чи понесе
- (2п) Білий Кінь на прощу?
- (3п) Ой - гой - гой! Перед усе
- (4п) Довідатись хочу.
- (1п) Ой – гой – гой! Хто Праве дба,
- (2п) Той не заблукає,
- (3п) Ой - гой - гой! Не обмина
- (4п) Зоряного Раю.

Світлий шлях
В небесах
Стелиться і досі;
Другий шлях
У пітьмах
Заблукавших носить.

Приспів

Ой-бо там,
По шляхам
Людонька пройшлося!..
І батькам
І дідам
Рушить довелось.

Приспів

Врешті й нам
По шляхам
Рушити прийдеться,
Тож і нам
По ділам
Наше не минеться.

Приспів

І мене
Не мине,
Бо не зацураю;
Тож знайду,
Прокладу
Стежечку до Раю.

Приспів

Як знайде
Та прийде
Вістова година,
Як би'м будуть,
Не минуть
Віщового бдина.

Приспів

